

Sygnatura akt: V GC 585/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Berczyńska – Brus

Protokolant: Joanna Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2018 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa T. B.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. na rzecz powoda T. B. kwotę 12.915,00 zł (dwanaście tysięcy dziewięćset pięćnaście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2017 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 3.617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

/-/ SSR Magdalena Berczyńska – Brus

Sygn. akt V GC 585/18

UZASADNIENIE

Powód T. B. pozwem z dnia 27 września 2017 roku wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym od pozwanej (...) spółka z o.o. z siedzibą w O. W.. kwoty 12.915,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że na przełomie lutego i marca 2016 roku strony zawarły ustną umowę, mocą której powód miał odpłatnie wykonywać na rzecz pozwanej spółki usługi z zakresu logistyki oraz sprzedaży materiałów płytowych. Na potrzeby realizacji tej umowy pozwana spółka udostępniła powodowi sprzęt komputerowy oraz telefon komórkowy. Za wykonane w maju 2017 roku usługi o wartości 10.850,00 złotych netto powód wystawił w dniu 06 czerwca 2017 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę ostateczną 10.500,00 zł netto (12.915,00 złotych brutto), której zapłatą obciążył pozwaną. Fakturę VAT powód doręczył pozwanej, która w odpowiedzi poinformowała, że dokonuje zapłaty na rzecz powoda kwoty 12.915,00 złotych poprzez kompensatę z wierzytelnościami pozwanej spółki. Wierzytelności pozwanej miały obejmować część kosztów korzystania z lokalu w O. W.. oraz urządzeń biurowych i odpowiadać kwocie 12.915,00 złotych. Nie polegało na prawdzie twierdzenie pozwanej, że spółka posiada wobec powoda wymagalną wierzytelność. Powód zaprzeczył, że miał być zobowiązany wobec pozwanej spółki do zapłaty za te koszty.

W dniu 01 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt V GNe 4203/17, zgodnie z żądaniem pozwu.

Odpis przedmiotowego nakazu zapłaty został doręczony pozwanej w dniu 06 lutego 2018 roku, co wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru korespondencji.

W ustawowym terminie pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżyła go w całości oraz zgłosiła zarzut nieistnienia roszczenia z uwagi na potrącenie dokonane przez pozwaną. Skutkiem prawidłowego wniesienia sprzeciwu była utrata mocy nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu pisma procesowego wskazała, że roszczenie strony powodowej było całkowicie bezpodstawne, z uwagi na fakt potrącenia z wierzytelności pozwanej. Wskazała, że strony miały zawartą umowę ustną. Pozwana spółka miała prawo do obciążenia powoda kosztami korzystania z lokalu, a także użytkowania telefonu i innych urządzeń biurowych. Ustalenia te stanowiły integralną część zawartej między stronami umowy. Odstąpienie od ewentualnych kosztów związanych z korzystaniem z lokalu było wyłącznym uprawnieniem pozwanej spółki. W ocenie pozwanej roszczenie powoda było bezpodstawne.

Pismem procesowym z dnia 19 kwietnia 2018 roku powód podtrzymał żądanie wyrażone w pozwie. W uzasadnieniu pisma procesowego powód zaprzeczył wszelkim twierdzeniom i zarzutom pozwanego zawartym w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Zaprzeczył, że w czasie obowiązywania umowy między stronami powód zobowiązany był do zapłaty na rzecz pozwanej spółki wynagrodzenia z tytułu korzystania z lokalu, telefonu i innych urządzeń biurowych. Brak było podstaw faktycznych lub prawnych do uznania skuteczności kompensaty. Dokonane przez pozwaną spółkę potrącenie było bezpodstawne, bowiem pozwana nie posiadała żadnej wierzytelności wobec powoda. Wierzytelność strony pozwanej nie miała oparcia w okolicznościach faktycznych sprawy i została wykreowana sztucznie w celu uniknięcia zapłaty powodowi wynagrodzenia. Powód nie został przez okres współpracy stron obciążony kosztami korzystania z lokalu czy urządzeń biurowych udostępnionych przez pozwaną, zatem w jego ocenie nie sposób uznać za prawdopodobne, że z treści zawartej przez strony umowy ustnej wynikało prawo pozwanej do obciążenia powoda kosztami korzystania ze wskazanego lokalu oraz sprzętu biurowego po zakończeniu współpracy.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Powoda T. B. z pozwaną spółką łączyła umowa, której przedmiotem była sprzedaż przez powoda produktów pozwanej spółki w postaci płyt drewnopochodnych klientom spółki, których miał obsługiwać. Powód zajmował się także organizowaniem transportów dla tych klientów i klientów innych handlowców współpracujących ze spółką oraz pozyskiwaniem klientów dla pozwanej spółki. Powód miał otrzymywać 7 % z zysku spółki z tytułu sprzedaży materiałów klientom, których obsługiwał oraz stałe wynagrodzenie w wysokości 2.000,00 zł – 2.300,00 zł z tytułu organizacji transportu. Wartość faktur, które wystawiał dodatkowo miała być powiększona o 1,69 co miało rekompensować koszty prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej. Powód ponosił ryzyko do 2 % wartości kontraktu przez 6 miesięcy jeżeli kontrahent nie zapłaciłby za towar, który powód sprzedał. Dotyczyło to transakcji do 50.000,00 złotych lub więcej w zależności od limitu ustalonego przez firmę ubezpieczeniową w stosunku do każdego kontrahenta.

(dowód: zeznania powoda T. B. na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku, minuty: 00:41:36 – 01:05:33; 01:24:04 – 01:33:53)

Powód po rozpoczęciu działalności gospodarczej wykonywał pracę w osobnym pokoju razem z innymi handlowcami, którzy również prowadzili działalność gospodarczą. Powód handlował w imieniu spółki (...) lub G.. Na siedzibie firmy nie pojawił się sztyd informujący o działalności gospodarczej powoda przy ul. (...) w O. W..

(dowód: zeznania świadka A. W. na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku, minuty: 00:17:16 – 00:38:15)

Powód wykonywał działalność gospodarczą w pomieszczeniu znajdującym się w domu jednorodzinnym stanowiącym własność prezesa pozwanej spółki (...) i jego żony oraz wspólniczki i jej męża.

(dowód: zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (...) na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku, minuty: 01:46:05 – 02:05:31)

Podczas wykonywania działalności gospodarczej powód korzystał ze sprzętu, który był przeznaczony mu przez pozwaną spółkę. Przed rozpoczęciem przez powoda działalności gospodarczej strony określiły, że pozostałe warunki współpracy tj. miejsce pracy oraz sprzęt biurowy pozostają bez zmian. Pozwana nie informowała powoda, że będzie ponosił koszty używania sprzętu przekazanego oraz że powód będzie musiał zwracać koszty korzystania z urządzeń. Powód korzystał z laptopa i telefonu, który otrzymał od pozwanej oraz drukarki i internetu, który zapewniała pozwana.

(dowód: zeznania powoda T. B. na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku, minuty: 00:41:36 – 01:05:33; zeznania świadka A. W. na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku, minuty: 00:17:16 – 00:38:15)

Przekazania sprzętu powodowi nastąpiło na zasadzie dobrej woli.

(dowód: zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (...) na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku, minuty: 02:09:40 – 02:12:54)

Powód z tytułu wykonywanych dla pozwanej spółki usług związanych ze sprzedażą produktów pozwanej, organizacją transportów oraz pozyskiwaniem klientów dla spółki wystawiał faktury VAT (...), które zostały przez pozwaną zapłacone.

(dowód: potwierdzenia transakcji bankowych k. 13 – 17)

W dniu 06 czerwca 2017 roku powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...), której przedmiotem była obsługa biura oraz czynności związane ze sprzedażą prowadzone do dnia 31 maja 2017 roku. Wartość faktury wyniosła 12.915,00 złotych, zaś termin zapłaty został określony na dzień 10 lipca 2017 roku. Do faktury dołączone zostało rozliczenie zawierające listę kontrahentów, datę transakcji, kwotę zysku dla spółki z tytułu zawartej umowy sprzedaży. Powód obliczył, że w maju spółka uzyskała zysk z tytułu zawartych umów w wysokości 59.000,00 złotych. Wyliczył od tej kwoty 7 % otrzymując kwotę 4.130,00 złotych oraz powiększył ją o kwotę 2.300,00 złotych z tytułu wynagrodzenia za transporty. Uzyskaną sumę pomnożył przez 1,69 otrzymując kwotę 10.850,00 złotych. Obniżył kwotę netto na fakturze do 10.500,00 złotych z uwagi na niedokładności.

(dowód: faktura VAT nr (...) k. 18, rozliczenie k. 19; zeznania powoda T. B. na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku, minuty: 01:11:08 – 01:17:36)

Pismem z dnia 13 lipca 2017 roku powód otrzymał od pozwanej notę obciążeniową nr (...) na kwotę 12.915,00 złotych stanowiącej część kosztów korzystania z lokalu przy ul. (...) w O. W.. oraz urządzeń biurowych. W tym samym dniu pozwana dokonała kompensaty wymagalnych wierzytelności tj. przedmiotowej noty obciążeniowej z fakturą powoda nr (...).

(dowód: nota obciążeniowa nr (...) z dnia 13.07.2017 roku k. 20; pismo z dnia 13.07.2017 roku k. 21)

Pismem z dnia 08 sierpnia 2017 roku powód odmówił uznania noty obciążeniowej. Pismo zostało nadane u operatora pocztowego w dniu 09 sierpnia 2017 roku, zaś doręczone pozwanej w dniu 17 sierpnia 2017 roku

(dowód: pismo powoda z dnia 08.08.2017 roku k. 22; potwierdzenie nadania k. 23; wydruk z programu Poczty Polskiej – Śledzenie przesyłek k. 24)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego, zaś w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka, powoda oraz prezesa pozwanej spółki jedynie w tej części, w której pozostawały zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje.

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezspornym w niniejszej sprawie było to, że powód wykonywał na rzecz pozwanej umowę o świadczenie usług zobowiązując się do sprzedaży produktów pozwanej spółki w postaci płyt drewnopochodnych, organizowaniem transportów dla tych klientów oraz pozyskiwaniem nowych klientów dla pozwanej spółki.

Umowę o świadczenie usług reguluje art. 750 k.c., zgodnie z którego treścią do umów tego typu stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie z art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (§ 2 art. 735 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym pozostawał fakt wykonania usług przez powoda na rzecz pozwanej spółki wskazanych w pozwie. Potwierdziły to również złożone dowody w postaci faktury VAT nr (...) wraz z rozliczeniem zawierającym listę kontrahentów, datę transakcji, kwotę zysku dla spółki z tytułu zawartej umowy sprzedaży. Pozwana nie kwestionowała, że wierzytelność powoda istniała. Podniosła natomiast, że wygasła ona na skutek potrącenia wierzytelności pozwanej wobec powoda. Pozwana wskazała, że do potrącenia zgłosiła wierzytelność z tytułu części kosztów korzystania z lokalu przy ul. (...) w O. W.. oraz urządzeń biurowych w kwocie 12.915,00 złotych.

Oświadczenie o potrąceniu złożone zostało w piśmie z dnia 13 lipca 2017 roku (k.21) z którego jednoznacznie wynika wola dokonania kompensaty (potrącenia) wierzytelności obu stron. Rozważenia wymagała zatem okoliczność, czy wierzytelność pozwanej zgłoszona do potrącenia faktycznie istniała. Pozwana zgłaszając wierzytelność do potrącenia zgodnie z ogólną regułą art. 6 k.c. powinna wykazać jej istnienie. W tym celu przedłożyła notę obciążeniową nr 01/07/2017 z dnia 13 lipca 2017 roku.

W ocenie Sądu zaoferowany przez pozwaną materiał dowodowy nie był wystarczający do przyjęcia, że wierzytelność istnieje. W pierwszej kolejności rozważenia wymagała okoliczność łączącej strony ustnej umowy, której przedmiotem było obciążenie powoda kosztami korzystania z lokalu, a także użytkowania telefonu i innych urządzeń biurowych. Powód zakwestionował wierzytelność pozwanej zgłoszoną do potrącenia, co więcej z treści złożonych przez niego zeznań wynikało, że sprzęt został mu przekazany jako pracownikowi oraz że przed rozpoczęciem działalności gospodarczej warunki pracy związane z miejscem pracy pozostaną bez zmian. Potwierdzają to również zeznania złożone przez prezesa zarządu pozwanego D. G., który zeznał, że przekazanie sprzętu powodowi nastąpiło na zasadzie dobrej woli. Zatem z zeznań stron wypływał logiczny wniosek, że stron nie łączyła żadna umowa, której przedmiotem byłoby odpłatne korzystanie ze sprzętu biurowego lub pomieszczeń należących do pozwanej. Nadto nota obciążeniowa nr 01/07/2017 z dnia 13 lipca 2017 roku wskazywała jedynie na okoliczność, iż kwota wskazana w jej treści stanowiła część kosztów korzystania z lokalu oraz urządzeń biurowych. Brak jest natomiast informacji za jaki okres została naliczona opłata, jaką część kosztów obejmowała w stosunku do pozostałych osób korzystających z lokalu oraz sprzętu biurowego wreszcie jaka część kwoty stanowił koszt korzystania z lokalu a jaką koszt urządzeń biurowych, zwłaszcza w kontekście przywołanych zeznań strony pozwanej, że przekazanie sprzętu powodowi nastąpiło na zasadzie dobrej woli. W związku z powyższym przyjąć należało, że pozwana nie wykazała istnienia swojej wierzytelności, a tym samym potrącenie było bezskuteczne. Informacja w przedmiocie ponoszenia kosztów korzystania z lokalu oraz z urządzeń

biurowych powinna być zawarta w umowie na etapie jej zawierania, gdyż rodziło to dodatkowy obowiązek i koszty po stronie zleceniobiorcy na etapie wykonania umowy. W tym celu pozwana winna wykazać tą okoliczność przedstawiając umowę lub dokumenty z treści których wynikałoby, że powód wcześniej koszty takie również ponosił, podobnie jak pozostali współpracownicy.

Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie jest z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Z żądania pozwu wynika, iż powód ustawowych odsetek za opóźnienie dochodzi od dnia 11 lipca 2017 roku, tj. po terminie płatności wskazanym w fakturze VAT nr (...) z dnia 06 czerwca 2017 roku. Zatem Sąd ustawowe odsetki za opóźnienie zasądził od dnia 11 lipca 2017 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. W niniejszej sprawie koszty postępowania wyniosły 3.917,00 złotych i zostały pokryte przez pełnomocnika powoda w kwocie 3.600,00 złotych, zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 poz. 1800 z późniejszymi zmianami), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych oraz opłata sądowa w kwocie 300,00 złotych.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

/-/SSR Magdalena Berczyńska – Bruś